

من هم همانند برخی مردم

همانند برخی مردم کشورم، گاهی با خود فکر می‌کردم «چرا باید فرزندان شهدا، جانبازان و ایثارگران، در زمینه‌هایی مثل کنکور یا استخدام دولتی دارای سهمیه باشند؟» زمان‌هایی پیش می‌آمد که با خود می‌گفتم: «پدرانشان رفتند و زحمت کشیدند و امروز هم به اندازه کافی از خدمات و امکاناتی که به آن‌ها داده شده است استفاده می‌کنند، اما چه معنایی دارد که بین فرزندان آن‌ها و سایر جوانان کشور تفاوت‌هایی باشد؟» شما را نمی‌دانم، اما سفر به استان مازندران و گفت و گو با جانبازان قطع نخاع این استان نگاه چندین ساله من به این مقوله را تغییر داد. شنیدن حرف‌ها و درد دل‌های دلاور مردانی که هر چه داشتند برای دفاع از ایران اسلامی گذاشتند تا امروز، جوانی همچون من آسوده خاطر و در سایه امنیت کامل زندگی کند، و هم کلام شدن با آن‌ها تاثیری در من گذاشت که تا سال‌های سال آن را فراموش نخواهم کرد. اگرچه بعد از این گفت و گو برایم روشن شد که آن‌ها هم که دهان به دهان می‌چرخد، از اعطای امکانات و تسهیلات به جانبازان خبری نبوده اما حالا دیگر فکر من این گونه است: «هیچ چیز نمی‌تواند دلاورمردی‌های آن‌ها و سختی‌ها و صبوری‌های خانواده‌هایشان را جبران کند».

به کرامت دریا
به سرسبزی جنگل
به شکوه جانباز